

Rode: Nej, ingenlunde.

Formanden: Jeg skal da her udsætte Mødet; det genoptages i Aften Kl. 7.

Mødet udsat Kl. 4.

Mødet genoptoges Kl. 7.

Rode: Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister, der nu er kommen til Stede, venligst vil meddele den højtærede Finansminister, hvad jeg har at sige til de Bemærkninger, han fremførte mod mig i Formiddagsmødet. Jeg sluttede med nogle Betragtninger over den udmærkede Undtagelsesstilling, som den højtærede Finansminister gav det radikale Parti, idet han af os ventede en Finansplan. Selv sagde den højtærede Finansminister, at han ikke kunde sige, hvor stort et Beløb det vilde blive nødvendigt at dække; muligvis vilde det i alt andrage en 16—17 Mill. Kr. Han sagde, at han heller ikke kunde sige, hvorledes han agtede at tilvejebringe dem, i alt Fald ikke før han vidste, hvor stort Beløbet var. Han angav i en almindelig Sætning, hvorledes han tænkte sig disse Penge tilvejebragte. Denne almindelige Sætning kan maaske gengives saaledes, at Regeringen agter at søge disse Beløb tilvejebragte ad mange Veje og paa adskillige Maader.

Idet Ministeren nu derefter ventede, at vi skulde forelægge ham en Finansplan, begyndte han med at gennemgaa det radikale Partis finansielle Politik i de sidste Aar, og han mente at have paavist 3 Faser i denne. Den første Fase skulde bestaa i, at Partiet havde sagt, at Bevillinger, der ere givne, skulde udbetales, men Regeringen vilde ikke foreslaa ny Skatter eller Byrder. Det er meget rigtigt, saaledes udtalte vor Finansminister, den radikale Finansminister sig i 1910. Men det var kun Udtrykket for, at man den Gang levede i et Overgangsaar, idet den radikale Regering ventede eller i alt Fald førte sin Politik paa, at de efter det Valg, som alle vidste forestod, skulde faa Flertal for at tilvejebringe en Ordning af vor finansielle Stilling

paa den Maade, som ogsaa den højtærede Finansminister skildrede, da han naaede til den anden Fase i vor Finanspolitik.

Jeg glædede mig over, at den højtærede Finansminister netop nu er naaet til den anden Fase i vor Finanspolitik. Denne bestod i, at vi vilde søge tilvejebragt Balance ved Nedgang i Militæరుdgifterne, men, sagde den ærede Minister, Vælgerne vilde jo ikke. Nu er jo Spørgsmaalet, hvorledes Vælgerne vilde have stillet sig, hvis de havde haft nogen Formodning om, at den Politik, som de godkendte ved Valget i 1910, foruden at kræve 3 Mill., der vare bevilgede paa Indkomstskatteloven, tillige vilde kræve 8 Mill. nu og 8 Mill. senere. Det er da muligt, at de havde indtaget en anden Stilling til hele dette Forhold; det er endog muligt, at de Neergaard'ske Æstetikere havde taget en anden Stilling; det er ikke usandsynligt, at de havde sagt, at der maaske er andre Maader til at styrke et Folks Selvfølelse paa end netop ved at undergrave dets økonomiske Stilling, og at der muligvis er andre Maader at holde et Folk rankt paa end netop i det ene Øjeblik at hidse det til Panikstemning for derefter at lade det sidde tilbage med en flov Fornemmelse af, at der ikke har været den fjerneste Anledning til Panik. Jo mere Tiden gaar, og disse nye Skatter virke, Fæstninger bygges, de militære Udgifter stige, og der i øvrigt intet som helst sker, som begrunder hele den militære Politik, der er ført her i Landet — og den højtærede Finansminister har jo selv paa Panikens Højdepunkt erklæret, at hvis der ikke skete noget umiddelbart derefter i Europa var der ingen Fare for, at der vilde ske noget — saa vil det mere og mere gaa op for Vælgerne, at det vistnok var uheldigt, at de ikke vilde, som den højtærede Finansminister sagde, støtte den radikale Politik i 1910, og saa tror jeg, at den højtærede Finansminister vil komme til at opleve, at der efterhaanden vil danne sig et Flertal i Folket og her i Folketinget for at genoptage den afbrudte Politik, hvis Løsning var Nedgang i Militæరుdgifterne, og i hvis Afbrydelse den højtærede Finansminister har en saa væsentlig Andel og paa et afgørende Punkt et Hovedansvar; men den højtærede Finansminister har jo Ret i, at naar et Flertal for Genoptagelsen af den afbrudte Politik kan tænkes etableret, ville alle disse Penge være udgivne, alle disse Kræfter spildte. I saa Henseende er Valget i 1910 unægtelig afgørende.

Den højtærede Finansminister udtalte